קבג א מיי׳ פי״ח מהל׳ פסולי המוקדשין סולי המוקדשין הלכה יו:

קבד ב מיי׳ פ״ב מהל׳ מעילה הלכה יא: מעינם הככם יתו. קבה ג מיי׳ פי״ח מהלי פסולי המוקדשין

סלכה יו: הלכה יו: קבו ד מיי שם הל"ז: א ה מיי פ"ד מהלי טומאת אוכלין הל"ד: ב ו מיי׳ פ״א מהל׳ שאר אבות הטומאה הל"ו: ג ז מיי׳ פ״ב מהלי טומאת אוכלין הל"ו ופ"ג הל"ד: ד ח מיי׳ פ״ב מהלכות שאר אבות הטומאה הל"א:

שימה מקובצת

על כל זרע זרוע אשר יזן על כל ווע וווע אשו יזרע כדרך: **כו** טומאת אוכלין קרי טומאה קלה . דאיוה מטמאה אדם וכלים: לכביצה לפי שדרך לאכלה: לבב בוז לכ פודן לאכלוו. 7] והקרנים משום שומר מפרש בגמ' כל שחותכן: י ס ומיהו באנפי נפשייהו [5 לאו אוכליז נינהו אבל מיוצא בו יש עוד שהוא [1] מטמא: 11 שחיטה מעלייתא היא דאשכחן: **לו** והכי תניא בגמרא נחרה אין יאו ואחשביה גיסטרא: יקן ואחשביה שכנסו לא בטיל וחשיב כבשר נבלה וחייב עליו אם נגע בו ונכנס למקדש או אכל קדש: יכן ששומרי האוכל מצטרפין עמו לכביצה: יג] כשכותשין אותה במכתשת: יד] המלאי שבשבלין: **טו]** מכלל דקליפה החיצונה הויא תני דמטמא במאי איטמי

בה: ען ובטהו' לישראל או לעובד כוכבי' לא איצטריך: ין דה"ל עשאה ליה: ועוד וכו׳ כן כתוב בקצת פירושי רש״י ז״ל: יו] ולהכניס ולהוציא לחוד

רבינו גרשום

. לא איצטריך דמטמא דמיד:

בהן ועכשיו לא הוו תרומת . הדשן ובגדי כהונה שני . כתובים הבאין כאחד: תרי מיעוטי כתיבי. כלומר בהני תרתי מועלין בהן אבל לאחריני לא מועלין בהן: אלא תלתא קראי דכתיב בדם למה לי כלומר תלתא יטי דכתיב ביה למה חד למעוטי מנותר כלומר האוכלו כדאמרינן . לעיל אבל מפגול לא צריך קרא כלומר (דחייבין) [דאין . חייבין] עליו משום פגול כו' לאדם קומץ דמתיר שירי מנחה לכהנים אחר דהיינון הדם שאין מקטיר אימורין עד שיזרוק הדם: םליק פירקא

ק פידקא והרוטב כו׳ העור כולן מפרש לקמן מצטרפין לטומאת אוכלין לכביצה אבל לא טומא' נבלות לכזית. כיוצא לעובד כוכבים כו' כלומר אע״פ שעדיין מפרכסת מטמא טומאת אוכלין: תנינא להא דת״ר שומרין . לטומאה קלה כלומר תנינא

מף נקונו בלומוכו כמוף כולן י הדרן עלך כל הכשר העור והרושב. משום דמגן פרק בהמה המקשה (לעיל דף עז.) אשליא ואינה מטמאה טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות תנא העור והרוטב ומאי דאפסקיה משום דתנא פרק בהמה המקשה (לעיל דף עד.) מלא בה בן ט' חי טעון שחיטה וחייב באותו ואת בנו תנא אח"כ אותו ואת בנו ואיידי דאיירי ביה

כסוי הדם טואיידי דתנא בכסוי הדם ונוהג בחיה ובעוף תנא גיד הנשה דנוהג בחיה ולא בעוף ואיידי דאיירי ביה בירך שנתבשל בה גיד הנשה בבליעת איסור תנא כל הבשר ובתריה הדר לעניינא קמייתא:

בשחיטה שאינה ראויה תנא בתריה

האלל. איכא דמפרש בגמרא (א) ה) אף מרטקא ופי׳ בהונטרם גיד הלואר ואי תנא גידיו ולא מרטקא הוה אמינא דמרטהא שהיא קשה לא מנטרף דלא הוי בכלל שאר גידים ואי תנא אלל ה״א שאר גידים מטמו אפילו טומאת נבילות בלירוף: הקרבים. בגמרא ים מפרש מקום שחותכו ויולא דם: והמלפים. ול"ג ונפרנים דלח שייכי אלא בעוף

ומתניתין לא איירי במילי דעוף מדלא קתני והחרטום כדקתני במשנה

קמייתי בגמרא (שם) ואפשר דגרס ולפרנים וחרטום דלא פירש הכא ופירשן במשנה אחריתי ועל לפרנים מפרש בגמרא מקום המובלע בבשר ועל טלפים לא מפרש מידי ואפשר דבטלפים אף מה שאין מובלע בבשר זריך לבשר טפי מבלפרנים: שובאר לשומאה קלה מנדן דתנא דבי רבי ישמעאד ובו'. יו ולהוליא ולהכנים לא אלטריך דמטמי דמיד נפיק כדמסיק וכי אנטריך לנירוף: חמה בקדיפתה. והא דאמר בסוף כתובות (דף קיא:) חטה שנקברה ערומה ה"ק אף כשנקברה ערומה יולאה בכמה לבושים:

לא שומר דמומאה חמורה מגדן. וא"ת ל"ל קרא דמורעים לא אתי שכן טומאתן מרובה כדפריך בסמוך וי"ל דס"ד לרבויי מריבויא דיטמא וא"ת דאמר בפרק כל שעה (פסחים דף לג:) ענבים שנטמאו דורכן פחות פחות מכבילה דקסבר משקין מפקד פקידי ולא נטמאו המשקין עם האוכל ואמאי לא נטמאו בנגיעת הטומאה לקליפה משום שומר וי"ל דחין שם משקין עליהם עד שילחו לחוץ:

שומר מאליו טומאת נבלות לטמא אחרים: **השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים.** ודוקא ישראל ודוקא שחיטה ודוקא טמאה ודוקא לעובד כוכבים ישראל ששחט בהמה טמאה לצורך עובד כוכבים ועודה מפרכסת אף על גב דלא חזיא לעובד כוכצים דבמיתה חליא מילחא לבני נח ולא שריא להו שחיטה עד שחמות אפ״ה הואיל וישראל שחט שחיטה מעלייתא היא שואשכחן לגבי ישראל דשחיטה שריא לגביה בטהורה הלכך משויא ליה מחשבחו אוכלא בשחיטה אף בטמאה לעובד כוכבים אבל עובד כוכבים[.] בשחיטה לא משויא ליה מחשבתו אוכלא דלא אשכחן שחיטה לגביה וכן ישראל בנחירה לאו אוכלא משויא לה דלא אשכחן נחירה גביה והכי תניא 🕫 נחרה אין בה טומאה של כלום ובטהורה לישראל שלא אינטריך למתני דכ"ש דהויא אוכלא מיד בשחיטתה וטמאה לישראל לא משויא ליה אוכלא דבטלה מחשבתו: אבל לא טומאם נבלום עד שחמום. דהא וכי ימות מן הבהמה כתיב (ויקרא יא): עד שיחיו את ראשה. דהוה ליה יוגיסטרא ונבלה היא דחשובה מתה ואפילו היא מפרכסת: ריבה. הכתוב לטמא טומאת אוכלין ממה שריבה כו׳ דהא איכא כל הני דלגבי אוכלין אוכלא נינהו ונבלה לא מיקריא אע״ג דשייכי בה: המהופ. הנאסף במקום אחד דהואיל ואחשביה יאולא בטיל וחשיב מי הבשר נבלה וחייב עליו אם נגע ונכנס למקדש או אכל קדש: גבו' **מנינא**. במחניחין דעור עלמו ⁰ אין מלטרף לכזית דנבלה אע"ג דשומרין הן: להא דתנו רבנן שומרין. יש לטומאה קלה ישששומרין האוכל מנטרפין לכבינה לטומאת אוכלין אבל לא לכזית דנבלה שהיא טומאה חמורה לטמאות אדם וכלים: על כל זרע זרוע. לגבי טומאת אוכלין כתיב ואע"ג דבההוא

> אחר שומרין לטומאה כו׳ כלומר שומר מצטרף לאוכלין לטמא טומאת אוכלין שהוא (חשוב) טומאה קלה: ואין מצטרף לטומאת נבלות שהיא טומאה חמורה שמטמא במשא. מגלן דשומר מצטרף לטומאה קלה דתנא דבי ר' ישמעאל כו' חטה בקליפתה ושעורה בקליפתה זהו שומר: ולא שומר לטומאה חמורה מגלן. כלומר דאין מצטרף שומר: דת"ר בנבלתה ולא בעור. כלומר עור זהו שומר לבשר: מאי קאמר כלומר בעור שאין עליו כזית בשר אמרינן:

תרי מיעומי בתיבי. חימה דבחד סגי וכן לעיל גבי העזים 🔊 מיעוטי כחיבי. אפילו למ״ד בעלמא מלמדין הני אין מלמדין (דף קיג:שי): הד למעומי מנותר וחד למעומי ממומאה. דמיעוטי כתיבי בהו דמשמע הני ולא אחריני: מלחא קראי בדם. לכם לכפר הוא: לנותר. שאם נתותר ושגג בין בדם ובין בנותר תימה דלנותר וטומאה סגי בחד מיעוטא דילפינן מהדדי חלול חלול אף לקולה 🕫 כדמוכה בסוף פרק בית שמחי בובחים (דף מה:): ואכלו אינו חייב אלה משום דם: מטומאה. אם אכלו בטומאת

מיעוטי כתיבי הכא כתיב יושמו התם כתיב הערופה ¢ותלתא קראי ל"ל בדם חד למעומי מנותר וחד למעומי יממעילה וחד למעומי ימטומאה אבל מפגול לא צריך קרא יְדתנן כל ישיש לו מתירין בין לאדם ובין למזבח חייבין עליו משום פגול ודם גופיה מתיר הוא:

הדרן עלך כל הבשר

העור יוהרומב והקיפה והאלל והעצמות והגידין והקרנים והמלפים מצמרפין הלשמא שומאת אוכלין אבל ילא שומאת נבלות ייכיוצא בו השוחם בהמה ממאה לעובד כוכבים ומפרכםת ימטמאה טומאת אוכלין אבל לא ישומאת נבלות עד שתמות או עד שיתיז את ראשה ריבה לממא מומאת אוכלין ממה שריבהָ לממא מומאת נבלות ∞ר' יהודה' אומר האלל המכונם אם יש בו כזית במקום אחד יחייב עליו: **גבו'** תנינא להא דת"ר שומרים לטומאה קלה ולא שומרים לטומאה חמורה שומרים לטומאה, קלה מנלן דתנא ירבי רבי ישמעאל יעל כל זרע זרוע יו כדרך " שבני אדם מוציאין לזריעה חמה בקליפתה ושעורה בקליפתה ועדשים בקליפתן ולא שומרים למומאה חמורה מגלן דתנו רבנן בנבלתה ולא בעור שאין עליו כזית בשר⁴

משום פגול אף כל כו': הדרן עלך כל הבשר העור והרועב. העור של בהמה שחוטה כגון פחות מכבילה בשר ועורה אדוק בה ומשלימה

הגוף אינו חייב אלא משום דם: אבל

מפגול לה לריך. למעוטי דשאסש היה

הזבח פגול ואכל מדמו פשיטא לן

דחין בו משום פגול: דמנן כל שיש

נו מסירין. שדבר אחר מתיר אותו

בין שהוא מתירו לאדם כגון בשר

הדשים שהדם מתירו לכהנים

בזריקתו ובין שיש לו מתירין למזבח

ולא לאדם כגון עולה שדמה מתירה

למזבח דאם לא נזרק דמה אין אבריה

נקטרים כדכתיב (ויקרא יו) וורק

הכהן את הדם על מזבח ה' והדר

והקטיר החלב לריח ניחוח: חייבין

עליו משום פגול. אם פיגל אם הזדם

באחת מארבע עבודות הדם ואח"כ

אכל מן הבשר שהיה בכלל היתר

הדם או מן האימורים שאף הן בהיתר

הדם חייב כרת אבל כל דבר שאין אחר

מתירו אלא הוא מתיר עלמו כגון הדם

והקומץ והקטורת ומנחת כהנים שכולה

כליל אין חייבין עליהם משום פגול

משום דעיקר פגול בשלמים כתיב ומינייהו ילפינן מה שלמים יש להם

מתירין לאדם ולמזבח חייבין עליהם

יכול לכבילה מלטרף מפני שהוא שומר ובגמרא ילפינן שהשומרים מלטרפין לטומאה קלה טומאת אוכלין ש: רוטב. גלייר"א שאינה אוכל לקבל טומאה בפני עלמה אבל מלטרפת

והאלל. בגמרא [קכא:] מפרש: והעלמות. שיש בהן מוח והוא אוכל והעלם שומר לו לפיכך מלטרף עמו: והקרנים. המפרש בגמרחי כל שחותכו ויולא מהם דם אצל עיקרן מלמטה שהן רכין ומיהו באנפי נפשייהו לאו האוכלא נינהו: והעלפים. משום שומר: אבל לא טומאת נבלות. אם מנבלה הן אין מטמאין ואין מלטרפין לכזית להשלים שיעור נבלה לטמא דתניא י) בנבלתה [ויקרא יא] ולא בעלמות ולא בגידים ולא בעור ואע"ג דשומר הויא אין שומר מלטרף לטומאה חמורה כדמפרש בגמרא וכן קיפה ורוטב לאו מנבלה נינהו ואלל וגידים לאו בשר הן אבל אוכלין בעלמא הוו בהדי בשר: כיולה בו. יש חשהוה מטמה טומחת הוכלין להיות מקבל טומאה מן השרך ומטמא אוכלין אחרים ואינו מטמא

להשלים שלפי שדרך לחוכלה כשהיא קרושה על הבשר: הקיפה. מבלין והן עלמן לאו אוכלין חשיבי אבל לאלטרופי מלטרפין:

י מיעוטי כתיבי. לומו שחין למדין מהן (זבחים מו.). כתיב ושמו. מדהוה ליה למכתב ושם וכתיב ושמו, לזה ולא לאחר (שם). הערופה. זו ולא אחרת כזו (שם) דה"א קמייתא ימירא הוא, לומר לך הני הוא דמועלין בהן לאחר שנעשית מלוחם אבל אחריני לא (מעילה יא:). ותלתא קראי. לכם לכפר הוא קו אי. לכט לכפל יחת (זבחים מו.). חד למעוטי מנותר כו'. שאס אכל דס נוחר בשונג אינו חייב אלא דם קדשים בטומאת הגוף שהיא בכרת אינו חייב אלא שגג בדם והזיד באחת מאלו פטור מכרת (יוחא זו.) לכם. כשאר חולין ולא כקדשים, לכפר לכפרה נתתיו כקדשים ולא לדבר אחר כקדשים אלא יומו כובר מתו בקדשים מכו כחולין, ולא יתחייבו עליו משום טומאה, והוא למעוטי ממעילה כדאמרן (זבחים שם). אבל מפגול לא צריך קרא. למעוטי שאס

מות אות השיאות המות המות השיאות שונה. בין לאדם בין למובח. אחחרים מחירין אותן או אחלות התקבות המות המות המות המ בשר הקדשים הנאכל שתלוי בוריקת הדם, שכל זמן שלא טרק אסור באכילה, כדכתיב ודם זבחין ישפך והדר והבשר תאכל, או

יכול

קרא טהור הוא כחיב ביה טעמא משום דלא הוכשר דסמיך ליה וכי יותן מים על זרע דהוכשר טמא הוא: **קליפה.** הוא שומר לאוכל והיא קליפה החיצונה החופה אותה בעודה שבולת אבל הנושרת כשכותשין ישבמכתשת אוכל גמור הוא מדתנן לקמן (דף קיש:)

יההמלאין שבשבלין לא הוו שומר מכלל מחדהויא שומר וכן עדשין אותה קליפה שהעדשה חבויה לתוכה שאין מקפידין עליה בשעת

זריעה אלא בשעת אכילה ומשום הכי נקט אשר יזרע: 🌣 מאי קאמר. רישא קתני ולא בעור אלמא לאו נבלה מיקרי ופחות

מכזית לאו שיעורא הוא והדר תני דמטמא שו: ועורה משלימו לכזיה. ואשמעינן דאין שומר מלטרף לטומאת נבלות:

ל) ויותה מש. ב) זבחים מנ יו) [יונח ס.], כ) וכחים נוג. [מו. יומא ס.], ג) (מעילה יו) [טהרות פ"א מ"ד], , נעשלות פ"א מ"ד], ד) [טהרות שס] לעיל ל. נט"ד דרור י) [טיטרות שט] לעיל ל. [ע"ש בתוס' ד"ה והתקן], ה) [תוס' פ"ח ה"ו לקתן קכת.], ו) [ע' סוס' לקמן קכת. ד"ה ר' יהודה וכו'], ז) [מנחות ע: לקמן קיע:], ח) [מכחת ע: פקמן קינ], ח) [כ"ל חרי מישוטי וכן אימה בכל מקוס], ש) [כ"ל שאס. רש"לן, י) [רף קכה], כ) [לעיל עו:], () [לקמן קכה], (מ) כ"ל כבשר, ס) בפ"ה! (מ) שייך בישור (מ) ב"ל (מ) לדף שחח"ו. ע) וע"ש מ"ם שם על הגליון], כ) [ועיין היטב תוס' קדושין ג: סוף ד"ה ואשה בפחוח וכו' וראוי ליישב], ל) [כלומר דתנא נמי ביה שחיטה שאינה ראויה מוי"ט], ק) עיין ברש"ח, ר) [לקמן קכה.],

תורה אור השלם וְלְבָשׁ הַכֹּהֵן מְדּוֹ בִד וּמְבְנְסֵי בַד יִלְבַשׁ עַל וּהַבְּנְטֵי בַּוּ יִּלְבַּשׁ עֵּל בְּשָּׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹאבַל הָאֵשׁ אֵת

הָעֹלְה עַל הַמִּוְבַּחַ וְשָׂמוּ אצל המזבח: ויקראוג .2 וכל זקני העיר ההוא 2. וְבֹּלְ וְלְבֵּי וְתְּיֵּי וְתִּיְּתְּ הַקְּרֹבִים אֶל הֶחָלֶל יִרְחֲצוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל הָעֶגְלָה :הָעֵרוּפָה בַנְּחַל

זבי יפל מְנָבְלֶתֶם עַל 3. וְכִי יִפֹּל מְנָבְלֶתֶם עַל בּי יְבָּר בּי בְּיִבְּיְרֶבּ כְּל זֶרַע זַרוּע אֲשֶׁר יִזְּרֵע טָהוֹר הוּא: ויקרא יא לז 4. וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה הנגע בְּנִבְלֶתְה יִטְמָא עַד ויקרא יא לט :הערב

הנהות הב"ח (A) תום' ד"ה האלל וכו'בגמ' מרטקא כל"ל ותיבת אף נמחק:

> לעזי רש"י גלייר"א. ליחה.

מוסף רש"י